

MAGVETÉS

TÖRÖKKOPPÁNY, SZOROSAD, SOMOGYDÖRÖCSKE, MIKLÓSI, KÁRA, ZICS, SOMOGYEGRES,
KAPOLY, SOMOGYMEGGYES, PUSZTASZEMES ÉS KERÉKI KÖZSÉGEK
EGYHÁZI KULTURÁLIS LAPJA

2006. XIV. évf.

- 1. szám -

I. negyedév

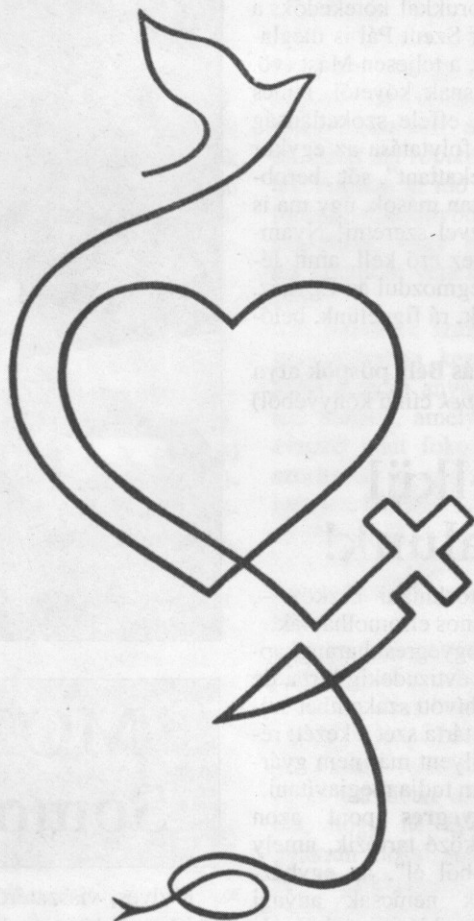
MONDD, TE KIT VÁLASZTANÁL?

Rengeteg a választút életünkben. Teremtő Istenünk nagy felelősséget rótt ránk. A szabad akarat ajándékával valahogy úgy vagyunk, mintha mágneses térben élnénk valahol középen, és ott nekünk kell eldöntenünk, hogy a pozitív vagy a negatív irányba induljunk el. Szörényiéknek egy kedves dalából a refrént idézem: *Ó mondd, te kit választanál?* Így is jó a kérdés: *Ó mondd, te mit választanál?*

Most én kérdezem, hogyan lehet megállapítani, hogy mi valóban jó, és mi valóban rossz? Milyen szempontjaink legyenek, hogy jó barát választásakor az illető lelkem javára legyen? Amikor házasodunk, mi biztosít, hogy valóban pozitív értékhordozó-e az illető jelölt? Amikor világnézetet alakítunk a magunk számára, melyik az, amelyik a teljes értékrendbe kapcsol be minket? Mit nevezünk teljes értékrendnek, amely választ ad a lét összes nagy kérdéseire? Ebbe beletartozik a természetfölötti is, nélküle nem lesz teljes sem az ember, sem a család, sem a társadalom.

Olvastam, hogy a holokauszt, a gulág, a tömegmészárlások lehetősége valahol transzcendens. Isten semmibevétele, mindenhatóságának megkérdőjelezése vaddá, gátlástalanná, erkölcselenné alacsonyít. Szeretném hangoztatni, hogy egyedül az igazolt Krisztus koncepciója képes megválaszolni a teljes embert és a teljes léte. Tetszik nekem a próféták tisztánlátása, amivel mindent elmondtak az istállógyerekekről, Jézusról. Életéről, szenvedéseiről, haláláról, az ecettel itatásról és föltámadásáról. Ő nagyon erős a történelemben, vele és követőivel nem bír egyetlen erő sem. Éppen ezért a nagy választások idején őt nem illik, nem szabad kihagyni sem házasságból, sem gyermeknevelésből, sem világnézetből.

Nagyon nagy bajok vannak, nemcsak hazánkban, de a világon is sok helyen. Én, kis szentjánosbogárként hivatásomnak érzem, hogy azon fórumokon, ahová az Úr állított, isteni fényeket gyűjtsak. Nem szabad, hogy elveszenek legjobbaink e gyilkos harc alatt. Egy titkos hangot idézek a romhalmazzá lett fiataloknak, egyéneknek, az öngyilkos jelölteknek: Te szegény áldozat, kaptál képességeket, dolgozhattál volna, tanulhattál

Grafika: Simon András

volna, jót, szépet beszélhettél volna, írhattál volna, lehattél volna pap, kedves nővér, szentségi házasságban élők sok drága gyermekkel, és te utcalány, utcafiú, drogos csavargó lettél. Nem adták meg neked az Isten ismeretét, az erkölcs KRESZ szabályait, a Tízparancsot. Sőt gúny tárgyává tették és teszik előtted, aztán életunt, előbbutóbb depressziós lettél vagy leszel. Sajnos ez az irányvonal hazánkban is. Hetente látom, találkozok az áldozatokkal.

Mit tegyünk? Válasszunk jól és jókat. Nem lehet egyetlen szempont, hogy hány km utat épít valaki, 7-et vagy 407-et, ha közben összedönti a Messiás házát. Egy fiatal férfi csalódottan jött hozzám: feleségem megcsalt és elhagyott, a gyereket is ott hagyta. Miért vette el? – kérdeztem. Válasza ez volt: mert szép volt a bőre.

Belső értékrendet is kell figyelni! Egy ember mindig úgy vett könyveket, hogy lemérte a polc magasságát, külön figyelte a színeket, a belső tartalom nem érdekelte. Ébredj végre magyar! Azt számolgotod, hogy ki ad több pénzt? Igaz kell az is, de nem veszed észre, hogy egyre inkább kiölködik magyarságod és kereszténységed önazonossága? Már nem igényeled Jézust, aki a lelkiismereti szabadság egyetlen biztosítéka. Neked elég az

olyan személy és vezetőség, amely felcseréli a magyarságot a kozmopolitizmussal?

Szállj síkra, hogy az erkölcsök ne zülljenek, zuhanjanak a szabadelvűségbe, a liberalizmusba. Esmélj már fel, te szegény magyar, igényeld, hogy hiteles ember legyen férjed, feleséged; igényeld, hogy erkölcsi és világnézeti példakép legyen, aki majd irányít, nem pedig házasságot nem kötő, össze-vissza szédelő, gyermeket felelőtlenül nemző ember.

Magyar testvérem, ó mondd, te kit választanál? Befejezésül az 54. zsoltárból idézek néhány sort: *Pártoskodás dúl az egész városban, belül gonoszság, kín és csalárdtság.*

A tereken nem szűnik meg a durvaság és cselszövés.

A keresztényektől igen sok függ, hogy milyen lesz a jövőnk, nekünk magyaroknak.

Dr. Kerényi Lajos atya

Fiataloknak böjt? Minek?

Orrba-szájba támadnak a reklámok, percenként „etnek”, aztán „átvernek”. Kínálják a pelenkát meg a szerelmet, a nyere-ményt meg az új márkát. Hirdetik a géppisztolyok hőségét, ugyanakkor filmezik az ellene tüntetőt. Ki-ki megvalósítja önmagát, érvényesíti érdekét, miközben a másik fölfordul, leég, kidől.

Nem tudom, te hogy vagy vele, de engem ez már untat. A pusztá ön- és fajfenntartás számomra kétdimenziós tipegő, lapos ketrec. Felnézek azokra, akiket nem tudtak megtéveszteni, ugyanis élnek köztünk kivételek. Ők a jóság másként gondolkodói, az igazak az árral szemben. Ők, a korokkal kötekedők, a valóban korszerűek. Észrevették, amit már Szent Pál is meglátott, hogy a világ várja az őseredetien Újat, a teljesen Mászt (vö. Róm 8,19). Ők ennek az Újnak, a Másznak követői. Nincs könnyű dolguk, hiszen ekkora „másság”, efféle szokatlanság már egy újfajta vértanúság. Életük méltó folytatása az egykor bevált sorozatnak. Amint annak idején „bekattant”, sőt „berobant” András, János, Magdolna, Pál és sokan mások, úgy ma is lehet lábra kapni, észhez térni, teljes szívvel szeretni! Nyamvadtan, puhultan persze nem sikerül. Ehhez erő kell, amit Jézustól kapunk. Ezért tavaszról tavaszra megmozdul az Egyház. Ilyenkor különösen is Urunk felé fordulunk, rá figyelünk, belőle élünk!

Balás Béla püspök atya
(*Ünnepek* című könyvéből)

Harangszó nélkül néma lenne a falunk!

A halottainkat sirató, élőket imádságra hívó harangszó hosszú évszázadok óta hozzátartozik falvaink minden napjához. Megszoktuk, ismerjük a harangjaink kondulásait, száz közül is kiválasztanánk, melyik a „mienk hangja”. Ezért is fáj, hiányzik, ha reggel, este vagy delente néma marad a torony.

Már csaknem mindegyik falunkban automata vezérlő harangjainkat, amelyek – mint

minden technikai eszköz –, idővel sajnos elromolhatnak.

A somogyegresi harangkocsoló óra évtizedekig bírta, de most a kihívott szakember sajnálkozva tárta szét a kezét: régi típus, ilyen már nem gyártanak, nem tudja megjavítani.

Somogyegres pont azon falvaink közé tartozik, amely „ráfizetésből él”, az egyházközségnek nemcsak anyagi tartalékai hiányoznak, de szüntelen támogatásra szorul. Ezért bizony hónapokon át biciklire kellett pattannia Irénke néni, hogy karizmait kötélfűzással erősítve jelezze a delet.

Szerencsére nemcsak mi sajnáltuk meg őt, hanem *Jakso Józsefné* polgármester asszony is, jelezte: segíteni akar, rendeljük meg az új kocsoló órát, az önkormányzat kifizeti. Nagyvonalúságuknak valamennyien örülünk, február végétől újra órát lehet igazítani a falu csöndjét megtörő harangszóhoz. Minden önkormányzati segítséget köszönünk.

Szerk.

MOZART-MISE Somogydöröcskén

Kedves, visszatérő vendégekként üdvözölhettük somogydöröcskei új kis templomunkban január 28-án a budapesti Liszt Ferenc Kórus tagjait. Most aztán tényleg megtöltöttük templomunkat, a szentmise végére „izzadtak a falak”.

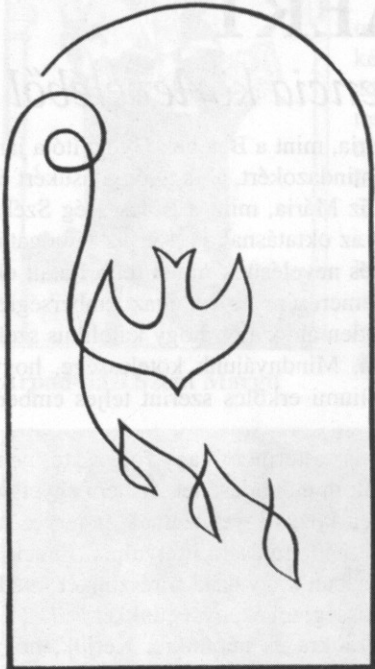
A kétszázötven évvel ezelőtt született, hányatott sorsú osztrák zeneszerző emlékére bemutatott Mozart-mise *Farkas Mária* karnagy vezetésével csendült fel *Hajdók Judit* orgonakíséretével. *Szabóki Tünde*, *Farkas Éva*, *Molnár András* és *Cser Péter* szólísták, valamint a kórustagok tehetségükkel kápráztattak el bennünket. A kórus vezetője elmondta, hogy más évfordulóra is emlékeztünk: alapítójuk, *Bucsi László* atya 75 éves lenne, ha megélte volna ezt a napot, de bizonyosan „odafönről” drukkolt tanítványainak.

A szentmise végén a *Boldogasszony anyánk* énekét már egyúttal zengtük, „ablakre megtehető”. A találkozást *Répásy Gábor* és *Dénes* orvosprofesszor urak is emlékeztetéssé tették. Nagyvonalúan valamennyiünket vendégül láttak saját készítésű disznótóros vacsorával. Köszönjük!

Jenő atya

Komolyan vett Krisztus-követés

A bérmálás: a keresztény nagykorúság szentsége. Szabad döntést kíván a felnőtté válás küszöbén Krisztus ügye mellett. Jézus nem a mások általi odaterelődést várja tőlünk, hanem felelős elkötelezettséget a megismert hitben.

Fájdalommal tölt el bennünket, hogy ifjaink mily nagy százaléka képtelen ezt a döntést meghozni, vállrándítva sodródik a kellemesnek tűnő, pillanatnyi örömöket hajhászó konzumidiotizmus hamis eszményképe felé.

Fájdalommal tölt el bennünket, hogy ilyen kevés bérmálkozó szándékozó nem volt még a területünkön, mint az idén. Van olyan falunk, ahonnan egy se lesz, a végleges adatokat a következő számbunkban közöljük.

Ez nem csak a gyerekek számának csökkenésével magyarázható. Nagyon nagy a szülők felelőssége is, de a felnövekvő fiatal részéről 13–14 évesen a vállalt irány már a nevelőkre teljesen át nem ruházható személyes döntés – illetve döntésképtelenség – sajnálatos jele.

Ilyen a világ, ne várjanak jobbat! Minek erőlködnek, vigyék lejjebb a mércét! Miért

akarják, hogy templomba járjon a gyerek? – kaptuk meg egy ízben a félelmetes kioktatást egy asszonytól.

Nagy nyilvánosság előtt válaszolok: Sem Krisztusnak, sem a jövő kereszténységének nem a felszín, a „papírkeresztények” tömege kell, hanem olyan tette kész emberek, akik megismerve Jézus tanítását, vállalkoznak az üdvösségkereső életre, akik őszinte szívvel akarják értelmesen, szépet, nemeseget alkotva,

egymás javára leélni életüket.

Igen, erre szeretnénk irányítani őket hittanórákon: Tiszteljék Istent és embertársaikat, szeressék szüleiket, nevelőiket, sőt még a kevésbé szimpatikus társaikat is. Ne lopjanak, ne hazudjanak, becsületüket el ne adják semmiért, tanuljanak, dolgozzanak, hisz felelősek minden tettükért, mulasztásukért is. Ismerjék meg hitünk alapjait és mélységeit, hogy ne dőljenek be később nehéz napjaikban szekták kóklerkedéseinek, hanem élni tudjanak a szentségek kegyelmeivel. Készüljenek a házasság szentségére, a családi életet komolyan vállalják. Ne a mindent éretlenül birtokolni akaró kiegészítő, hinni nem tudó, agyoncsalódott tömeget gyarapítsák.

Felettebb nehéz próbálkozás ez, ha a gyerek sok hittanórát mulaszt, sose készül, egyszer sem olvassa el otthon a hittankönyvét, felszerelése rendre hiányzik, a családi háttérből semmiféle bátorító szót nem kap, vasárnap nem engedik(!) templomba, a szülő egyetlen szülői értekezletre „sem ér rá” eljönni. S ha a hitoktató a sok szemtelen bekiabálás után kicsit felemeli a

hangját, próbál fegyelmezni, a válasz levélben a következő héten megérkezik – hisz személyes találkozásra sem méltatja némely szülő a gyermekét jóra nevelni akarót – kiíratom a hittanról. Nem kötelező, jegyeit nem számítják be a bizonyítványba, inkább más tanuljon – ez a legfőbb érv.

A gyerek győzött???

Fájdalmas, látszat „győzelem” ez, hiszen az elszomorító vetés után hamar síró aratás következik. Istent, Krisztust, másokra figyelő keresztény életet nem ismerve, biztosan borítékolhatjuk a saját magának és embertársainak – nem egyszer szüleinek adott – tengernyi kint.

Az Isten nélkül élni akaró világ mindig embertelen lesz. Mit látnak, tanulnak a családban, a tévéből a gyerekek? Ha csak veszekedést, megértés hiányát, válást, pénzért tülekedést, örök értékekre nem tekintő, ünnepelni sose tudó, Istenre nem figyelő, önző életmódot, akkor miért áltatjuk magunkat azzal, hogy különb emberek lesznek? Azt gondoljuk, elég, ha anyagi javakkal elhalmozzuk őket?

Istent elhagyva, a lejtőn

csúszunk mi is, s húzzuk magunkkal a körülöttünk levőket. Hogyan emelkedjen fel a jövő nemzedék, ha még azon kevesek kezéből is kitépik őket, akik kapaszkodót kínálnak?

Nem készítettünk statisztikai felmérést, de úgy tűnik, mintha az idén többen tartották volna meg a „torkos csütörtököt”, mint a hamvazó szerdát.

Bérmálási oktatásokon azt szeretnénk megértetni, hogy a Szentlélek kegyelmét aktívan kell várnunk. Szép hasonlattal vázolták ezt már az ókori egyházatyák is. Mintha a lelkünk egy csónak lenne, amelynek kitűzött célba kell érnie. Készenlétben kell tartanunk a viortlát, hogy az alkalmas szél röptethessen bennünket, de szélcsend idején keményen meg kell fognunk az evezőket is.

A bérmálás szentsége nem kipipálandó szokás, amely a hitoktatásnak és a templomba járásnak a végét jelenti, hanem megerősítő kegyelem, ha együttműködünk vele. A komoly, gyümölcsöző felnőtt keresztény élet kezdete!

Imre atya

Ne mondd: „Atya”,

ha egyik nap sem úgy viselkedsz, mint a gyermek!

Ne mondd: „miénk”,

ha elszigetelten élsz önzésedben!

Ne mondd: „aki a mennyekben vagy”,

ha csak a földi dolgokra gondolsz!

Ne mondd: „szenteltessék meg a Te neved”,

ha nem tiszteléd!

Ne mondd: „jöjjön el a Te országod”,

ha azt egy anyagi sikerrel kevered össze!

Ne mondd: „legyen meg a Te akaratom”,

ha nem fogadod el azt, ami fájdalmas!

Ne mondd: „mindennapi kenyerünket”,

ha nem törődsz azokkal az emberekkel, akik éheznek!

Ne mondd: „bocsásd meg a mi vétkeinket”,

ha haragot tartasz a testvéreddel!

Ne mondd: „szabadíts meg a gonosztól”,

ha nem foglalsz állást a bűnnel szemben!

Ne mondd: „Amen”,

ha nem érted meg, vagy nem vett komolyan a

Miatyánk szavait!

(*Ima a Chuy-i templom ajtajáról, Uruguay*)

IMAÉV MEGHIRDETÉSE A NEMZET LELKI MEGÚJULÁSÁÉRT

Részletek a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia körleveléből

Nemzetünk nagyon nagy bajban van, csak Isten irgalma menthet meg minket. Ránk telepszik az elmúlt évszázadok és évtizedek tragédiáinak és kudarainak sorozata. Vérengzések és megaláztatások. Bizalmatlanság nemzetünkön belül, az összetartás drámai hiánya: olyan seb, amely Mohácsot hozott ránk, olyan seb, amely máig nem gyógyult be. Súlyosan nehezedik ránk a reménytelenség bűne és a csüggedés kísértése is. A térség országainál jóval korábban kezdődött nálunk a gyermekellenes magatartás. A hatalom bár jólétet nem tudott biztosítani, de megengedte az abortuszt, amelyet keresztények is tömegesen elkövettek. Így mintegy hatmillió magyar nem szülehetett meg.

Az 1956-os forradalom bukása után sokan a hétköznapi önzésbe menekültek, a dicstelenség és reménytelennek érzett jövő elől. Kezdődött a négy fal közötti kényelmes élet, amelynek nincsen távlata. Kezdődött a nagy közös dolgokban való tehetetlenség érzése, amely elől a pusztá magánéletbe menekül az ember. Sok hívő ember is kételkedik abban, hogy lehet ma keresztényként élni. És kezdődtek vagy folytatódtak XX. századi történelmünk tragédiái után a nagy elhallgatások is. Egyre több volt az olyan dolog, amiről nem volt szabad hangosan beszélni. És gyűlt társadalmunkban a bizalmatlanság, a keserűség, a sérelmek emléke és a félelem. A hétköznapi élet látszólagos nyugalma mindezeknek az elhallgatásán épült. Az utóbbi másfél évtizedben megérezte a szabadság ízét, de ez az időszak is hozott sok csalódást. Felvetette, de nem válaszolta meg az igazságosság kérdését, a teljes igazságosságát, amely a gyengét védi. Ma is hordozzuk népünk életének lelki sebeit. Sokunk életét a szétszórtság, a reménytelenség, a pillanatnyi előnyöket kereső anyagiasság és karrierizmus, a jövőtlenség érzése és a depresszió jellemzi. Nehezen jutunk átfogó, derűs életszemléletre. Alig érezzük a jövő vonzását és ígérését. Nem csupán anyagi nehézségek, a családok életét megnehezítő külső körülmények, hanem gyakran ez a jövőtlen gondolkodás is okozza, hogy nemzetünk lélekszáma rohamosan csökken, hogy népesedési összeomlásnak nézünk elébe.

Jézus azonban nem csüggedésre, hanem reménységre hívott meg minket. Isten színe előtt minden ember élete és az egyes nemzetek élete is igazi érték (...)

Felülemelkedve minden elmúlt szörnyűségen, bűnön és szenvedésen, tudjunk Isten előtt bűnbánatot tartani és őszinte szívvel, emelkedett nagylelkűséggel másoknak megbocsátani. Így léphetünk valódi közösségbe az irgalmas Istennel, hiszen ahogyan Isten szolgálja II. János Pál pápa tanítja, az Isteni Irgalmasság ad reményt, hogy a bűn és a gonoszság mégsem okozza vesztét az egész emberiségnek.

Imádkozunk hát ebben az évben egyénileg és közösségileg is a magyarság lelki megújulásáért. Kérjük a Magyarok Nagyszabványának közbenjárását családjainkért, hogy nagylelkű szeretettel fogadják a gyermekeket, és mindnyájan áldozatkész segítők legyünk azoknak, akik bármilyen körülmények között elfogadják a születendő emberi életet. A Boldogságos Szűz járjon közben értünk, hogy figyelmes szeretettel forduljunk az idősek és a betegek felé, hogy senkinek ne kelljen egy végigdolgozott élet után vagy betegsége terhét hordozva magányt és szükséglet szenvednie. Aki az időseket megbecsüli, saját méltóságát és jövőjét becsüli meg. Szűz Mária, mint a Betegek Gyógyítója járjon közben betegeinkért és mindazokért, akik gyógyításukért és ápolásukért fáradoznak. Szűz Mária, mint a Bölcsesség Széke pártfogója az iskoláknak és az oktatásnak is. Kérjük támogatását, hogy hazai oktatásunk és nevelésünk minél több fiatal elvezessen az igazság megismerésére és az igaz emberségre. Ezért vállalj Egyházunk minden áldozatot, hogy katolikus szellemű iskolákat tartson fenn. Mindnyájunk kötelessége, hogy Krisztus hitében az evangéliumi erkölcs szerint teljes emberségre neveljük a fiatalokat.

Az ember ugyanis nem pusztá termelő vagy fogyasztó, hanem egyik tétele csupán a társadalom működésének, hanem egyetlen igazi célja. Ezért kell minden közös igyekezetnek és tervezésnek az ember igazi és teljes boldogulására irányulnia. Ennek a nagy ügynek az előmozdításában vegyük ki a részünket imádságunkkal, de egyéni és közösségi tevékenységünkkel is. (...)

Kérjük Isten irgalmát hazánkra és népünkre. Kérjük, hogy szabadítson meg minket az új veszedelmektől, amelyek a jelenben és a jövőben hitünket és életünket fenyegetik. Kérjük a Magyarok Nagyszabványának és a magyar szentek közbenjárását nemzetünk lelki megújulásáért, hogy a magyarság Európa népei számára a megbékélés, bizakodás és a keresztény hitben elfogadott valódi emberi értékek közvetítője legyen.

Kérjük Isten irgalmát hazánkra és népünkre. Kérjük, hogy szabadítson meg minket az új veszedelmektől, amelyek a jelenben és a jövőben hitünket és életünket fenyegetik. Kérjük a Magyarok Nagyszabványának és a magyar szentek közbenjárását nemzetünk lelki megújulásáért, hogy a magyarság Európa népei számára a megbékélés, bizakodás és a keresztény hitben elfogadott valódi emberi értékek közvetítője legyen.

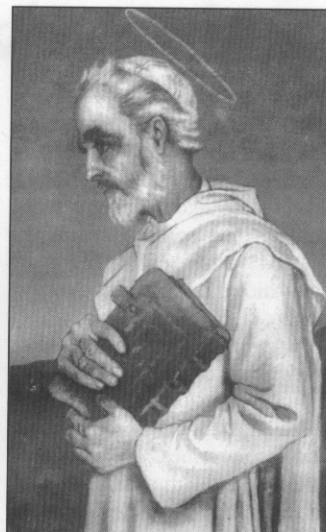

Árpád-házi Szent Margit

Irgalmas Istenünk!

Legmélyebb alázattal, érdemtelenységünk és méltatlanságunk tudatában borulunk le szent színed előtt, hogy súlyos vétkeinkért engeszteljünk. Felajánljuk és egyesítjük imáinkat Szent Fiadnak, a mi Urunknak, Jézus Krisztusnak értünk vállalt tökéletes engesztelő áldozatával. Édesanyánk, a mi Nagyasszonyunk által terjesztjük eléd kérésünket az Ő közbenjárását kérve. Egyesítjük engesztelő imáinkat az összes szentek, különösen a magyar szentek és boldogok, köztük az engesztelésben példaképeink: Árpád-házi Szent Margit és Esztergomi Boldog Özséb könyörgéseivel, akik hisszük, hogy állandóan közbejárnak értünk Nálad. De egyesítjük minden élő testvérünk imáival is, hogy a sok kicsi engesztelő láng egy nagy elégtétel tüzévé legyen, és ezzel hozzájárulhassunk adósságunk törlesztéséhez. Istenünk!

Boldog Özséb

tenünk! Irgalmas szeretetedre kérünk, hogy amint megbocsátottál Péternek, a tékozló fiúnak, a házasságtörő asszonynak, a jobb latornak bűnbánatuk miatt, úgy töröld el tartozásunkat és mentsd meg nemzetünket a pusztulástól. Könyörülj meg Szűz Mária országán, hiszen az ateizmus miatt sokan nem tudják, mit cselekszenek. Add meg nekik a megtérés kegyelmét, hogy felismerjék bűneiket és többé ne vétkezzenek.

Fogadd el engesztelésünket elsősorban népünk, de minden ember vétkeiért is.

Azokért és azok helyett:

akik közömbösek, rosszakaratúak, akik nem ismernek és nem is akarnak ismerni Téged – *Kérünk Téged, hallgass meg minket!*

akik megtagadnak, nyíltan, durván ellened támadnak, és trágár módon káromolnak –

akiknek a test, a pénz, az alkohol és a kábítószer az istenük –

akik házasságtörésben élnek –

akik nem fogadják el a gyermekeket, akikkel megajándékozod a házasságukat –

akik magzatgyilkosságot követnek el –

akik a kicsi gyermekeket megbotránkoztatják és megrontják –

akik nem akarnak dolgozni, csak élősködnek –

akik másokat megrágalmaznak, meglopnak, megcsálnak, kihasználnak, üldöznek –

akik mások életére törnek –

akik önkezükkkel vetnek véget életüknek –

akik Egyházadat megvetik és akik a sátánt szolgálják. –

Fogadd el könyörgésünket a neked szentelt lelkek bűneiért és mulasztásaiért! Mindazokért, akik szentségeidben, különösen az Oltáriszentségben megbánnak.

Urunk, kérünk, irgalmazz nekünk!

Istenünk, kegyelmezz és könyörülj rajtunk!

Urunk, mentsd meg országunkat Szent Fiad, Jézus Krisztus, Szeplőtelen Nagyasszonyunk és a magyar szentek érdemeiért!

Miatyánk..., Üdvözlégy..., Dicsőség...

A fenti engesztelő ima közös elmondásába minden este 7 órakor, a katolikus rádióban kezdődő rózsafüzér imádság előtt bekapcsolódhatunk. Hasonlóan üdvös kezdeményezés, hogy templomainkban a szentmisére várva közösen imádkozzanak a kedves hívek hazánk lelki megújulásáért. Törökoppányban elkezdtek...

Mai Szeretethimnusz

(részlet)

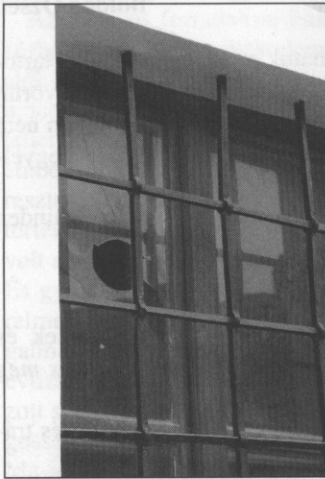
A szeretet nélküli felelősség figyelmen,
 A szeretet nélküli igazság kemény,
 A szeretet nélküli okosság gögös,
 A szeretet nélküli barátság hűvös,
 A szeretet nélküli rend kicsinyes,
 A szeretet nélküli hatalom kíméletlen,
 A szeretet nélküli birtoklás fősvény,
 A szeretet nélküli adakozás képmutató,
 A szeretet nélküli vallásosság bigott,
 A szeretet nélküli hit vakbuzgó,
 A szeretet nélküli remény fanatikus,
 A szeretet nélküli élet értelmetlen.

M. Kelemen

A cinkos némaság

Egy februári hétvégén a törökpányi sekrestyés ideges hangon értesített bennünket: – Sötétedés után valaki bedobta a sekrestyeablakot! Tegnap a takarítók még semmit se láttak, délelőtt vettem észre, hiszen a nagy hideg is betódult a templomba.

A tetthezre igyekezve a sekrestye kövezetén a sok üvegcsérép között ott feküdt a kődarab. Jól elhajíthaták, hisz a belső, vastagabb színes üveget is áttörte, s majdnem a helyiség tulsó felén találtuk meg. Vajon ki dobta ide és miért?

Első gondolatunk az volt, hogy a rendőrségnek szólunk, nyomozzák ki a károkozást, és büntessék meg az elkövetőt. Néhai zicsi elődünk hasonló esetben ezt tette; sokba került akkor a szülőknek egy gyerekcsíny. Tavaly nyáron ismeretlen okból az egyik reggelre a templombejárat előtti több mint 170 éves fogadalmi kőkereszt szárai feküdtek a földön. Szerintünk az sem lehetett a véletlen műve. Vajon kiknek áll útjába Isten háza?

Mégse az első felindulás hatására intézkedtünk. Nem akaruk a gyerekeket rendőrségi ügybe keverni, hisz ez kihatással van későbbi életükre, e helyett megpróbáltuk magunk megtalálni a tettest. Azt sejtettük, hogy nem fognak a szomszéd településekre vezetni a szálak. Valószínűnek tartottunk bizonyos életkori intervallumot, és szinte biztosak voltunk abban is, hogy ismerjük a tettet vállalni nem merő fiatal.

A vasárnapi szentmisén résztvevők értesültek az esetről, és kellő felháborodással vált szóbeszéd tárgyává a templomablak betörése.

– Biztosan nem volt egyedül. Másnak is kellett látnia a történeteket, vagy hallani a csörömpölést.

Lassan jöttek az információk. Volt, aki zajt hallott, másoknak a megadott időben, a sötétben gyorsan szaladó ifjúság lett gyanús. A találgatás faluszerte megindult. Aztán egyszer csak „befutott” az első komoly adatközlő:

– Nem én voltam, atya! Meg nem is az, akit gyanúsítanak!

– Mondtam én neked, hogy te voltál? Viszont, te tudod, hogy ki volt a tettes, igaz?

– Tudom, de nem mondom meg.

– Ott voltál te is, ugye? Látál mindent jól.

– Igen, de mondtam, hogy nem én dobtam be az ablakot!

– Na, és aki tette, az nem meri vállalni? Ha van benne egy csöpp becsület, akkor ő jön hozzám. Beszélj rá!

Újabb hetek teltek el. Hiába vártuk a „lelkiismeret szavát”.

Közben elejtett megjegyzésekből kiderült: mások is tudják már, hogy ki dobta a követ, de senki se árulja el.

– Gyerekek, vétkesek közt cinkos, aki néma!

– Van betyárbeccsület is, atya.

– Ha a bűn mellé odaállsz, te is felelős vagy abban, hogy a bűnös helyett ártatlan embert gyanúsítanak. Miért véditek azt, aki nem vállalja a tettet? Az igazi barátság ott mutatkozik meg, amikor meg akarod javítani a barátodat, nem pedig a bűnében falazol neki.

Makacs csend volt a válasz.

Az Úr Jézus mondta: „*Semmi sincs elrejtve, ami nyilvánosságra ne kerülne, s olyan titok sincs, ami ki ne tudódnék...*” (Mt 10,26) Amit többen tudnak, az nem maradhat hosszú ideig titok. Pláne, ha ártatlanul hoznak hírbe valakit.

Végül meglett a tettes, bár nem önként jelentkezett. A szülő megígérte az okozott kár kifizetését...

Imre atya

MAGVACSKA

Hittansarok

Az elmúlt számunk rejtvényének helyes megfejtői közül a szerencse **Molnár Krisztián** (4. oszt.) és **Kovácsik Ivett** (5. oszt.) szorosadi tanulónak kedvezett. Jutalmukért szentmise után jelentkezhetnek. A következő feladványok könnyen megoldhatók, ha valaki tudja forgatni a Szentírást.

ALSÓSOKNAK:

Szt. Márk evangéliumából származik az alábbi részlet, amelyből néhány betűt kiemeltünk. (A mondat- és szókezdő nagybetűket ne számold bele!) Ha a betűket megfelelő sorrendben összeolvasod, az Újszövetség egyik legszebb példabeszédének címét kapod megfejtésül.

Jézus mAgáhOz hívTa tanítványait és arrÓL KeZdett beszélni, ami vele történni fog: „Íme, fölmegyünk Jeruzsálembe és az EmberFiát átadják a főpapoknak és az írástudóknak. Halálra ítélik és átadják a pogányoknak.

...KicsÚfolják, leköpdösik, megostorozzák és megölik, de harmadnapra feltámad ...

Mire tanít minket ez a történet? Írd le 2–3 mondattal!

FELSŐSÖKNEK:

Az alábbi gondolat betűi összekeveredtek. Tegyéld rendet! Segít a Mk 8,34–36!

aH ikalav intevök raka, ajdagat gem tágam, eygev lef téjtzserek sé nessevök.

treM ika gem ajraka inetnem tételé, itízsevle.

Magyarázd meg, mit jelenthet az idézet!

Stóladíjak

A Magyar Katolikus Püspöki Kar 2006. január 1-jétől új stóladíjszabást írt elő. E szerint egy olvasott szentmise stóladíja 800 Ft, orgonás szentmiséjé 1500 Ft. Orgonás esketés 15 000 Ft. Temetés kántor nélkül: 4000 Ft, kántorral 10 000 Ft. Harangozás összege (300 Ft harangonként) nem változik. Anyakönyvi keresés nem egyházi ügyekben: 1000 Ft.

Az **egyházi hozzájárulás** (egyházi adó) összegét az idei évtől 1500 Ft/fő összegre kényszerültünk emelni falvainkban. Az eddigi, 5 éven keresztül változatlan összeg értéke köztudottan erősen lecsökkent. Ráadásul az állami támogatásokat 2002-től fokozatosan kurtították. A mérsékeltlen emelt adó messze elmarad a központi szándéktól, amely differenciálást javasol, a kereset 1%-át jelölve meg.

Az egyházközösségek anyagi terheinek mérséklését teszi lehetővé az egyházi adó. Kérjük híveinket, hogy lehetőleg néhány hónapon belül, a körzetek szerint kijelölt, az egyházközösséget önzetlenül segítő asszonyoknak nyugta ellenében fizessék be, ne pedig megkésve, egyesével nekünk, mert ez utóbbi az egységes kezelést felettébb megnehezíti. Megértésüket köszönjük.

Szerk.

MÚLTIDÉZŐ

Törökkoppányi női népviselet

Egy zártabb közösség beszédjében, hagyományában és viseletében is fokozatosan elkülönül környezetétől. Néprajzi szempontból Törökkoppány vidéke a török hódoltság elmúltával az elnéptelenedett környékre telepített német nemzetiségű falvak között Külső-Somogy kis szigete lett, önállóan fejlődött.

Néhány háznál még fellelhetők a 19. század végi és 20. század eleji ruhák, mint megőrzött emlékek. Gazdag anyag került belőlük az elmúlt évtizedek során a kaposvári múzeumba is. Szerencsére a tavaly nyáron megnyitott falumúzeum kiállítási tárgyai között szintén tanulmányozhatunk néhányat a régi koppányi viselet darabjaiból. Az újonnan készített korhű ruhákat használat közben a menyecsekórus fellépéseikor bárki megcsodálhatja.

Törökkoppány és Somogy-

egres szoros etnikai kapcsolata miatt a két magyar település népviselete nagyon hasonló volt. A férfi öltözet leírását a múltkori számunkban már közöltük. Képünkön a templomi helytörténeti gyűjteményünk „Vicáját” láthatjuk.

A törökkoppányi női népviselet jellemzője a *pille*, amelynek néhány szép példánya a templomi múzeumunk díszje. Míg a fiatalabb lányok haját széles, tarka szalagokkal egy ágba, *cicába* fonták, addig az idősebbek és az asszonyok szalag nélkül, két fonatba font hajukat ronggyal betekert rájárára csavarták fel, majd kis *kontyruhával* takarták le. Erre a 19. század végén még *fékötő kendőt* kötöttek, melynek sarkai a pillangó szárnyaihoz hasonlóan szétálltak. Ebből alakult ki a 20. század első évtizedeiben a keménypapírral merevített *pille*. A kis kartondobozkára erősített, sokszor csillogó *flitterekkel*, üvegyöngyökkel díszített kasmír vagy selyem *főkötő* tehát a lepke szárnyaihoz hasonló formája miatt kapta a nevét. A harminc évesnél fiatalabb menyecskék piros kasmírból készítettet hordtak, negyvenéves korig zöldet, ötvenen túl pedig már a fekete járta. A fejkendőt, illetve a pillét, különösen ünnepeken, elől a homlok fölött a fiatalabbnaknál fejcsipke egészítette ki.

A nők a múlt század első felében rövid, bevarrott ujjú gyolcs vagy pamutvászon inget viseltek, amelynek rövid, bokrosra felhúzott ujján a kélzelt és az ingelejt fehérhímzéssel vagy piros keresztszemekkel és bádoggombokkal díszítették. Gyakran az ingmellettszóban, téglalap alakban fedte a dús hímzés, amit középen nem is mindig választottak ketté, ezért a gombolást többször féloldala-

san, a díszítés mellé helyezték el. A koppányi fehérhímzések mintáinak formakincse a karádiéval mutat szoros rokonságot.

Szűkümmögnek, feszesingnek, körösztzemesingnek nevezték a bevarrt ujjú szűkinget, amely az 1930-as évekig volt általános viselet. Főként az idősebb asszonyok felső inge alul bővebb volt, elállt a testtől, ezért azt *röpicének* nevezték. Amikor az idő hidegebbre fordult, bársonyból készített *pruszlikot*, vagy belül bélelt kis ködmönt vettek fel az ing fölé.

A huszadik század elejétől környékünkön kezdtek elterjedni a gyári anyagból készített *blúzok*, amelyek néhány évtized alatt fokozatosan kiszorították a nagyon munkadígyes fehérhímzésű női felső ingeket. Ezeket nem tűrték be a szoknyába, hanem gyakran a derékon övvel szorították le.

Helyi jellegzetesség volt a nemegyszer az alsó ing hátsó széléhez varrt farpárna, a *pu-fándli*. Máskor külön kötötték fel a hátul vaskosabb, henger alakú párnát az alsószoknyák alá, hogy ne kelljen olyan gyakran mosni, mint az inget. A Törökkoppány környéki szépségideál szerint a szoknyának „elől laposan, hátul kereken” kellett állnia.

A *slingölt péntők* (pendelyek), vagyis az alsószoknyák házi vászonból, gyolcsból ké-

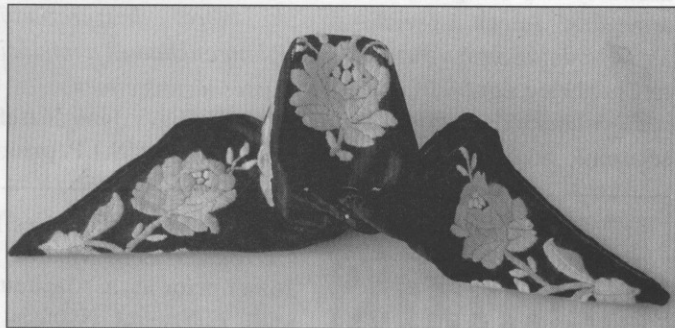
szültek. A házi ruhatárban háromféle *péntőt* különböztettek meg: a misére való volt a legszebb, ezt csak a templomba menet vették fel, kikeményítve gyakran ötöt is egymás fölé. Elkülönítették ezektől a délutáni *sétára való*t és az esti *táncost*. Nincs új a nap alatt, gyakran háromszor is átöltöztek naponta a lányok, asszonyok. Egy-egy szebb *péntő* garnitúrát generációkon keresztül örökítették tovább.

A legfelső alsószoknya *slingelt*, cakkos széle kilátszott a selyemből, atlaszból vagy bársonyból készült felsőszoknya alól. A sötétebb alapszínű szoknyához fekete, a világosabb árnyalatúhoz színes kötényt kötöttek.

Lábukat fehér pamutharisnya melegítette, ami nem egyszer fehér, piros, rózsaszín vagy kék színű *bubókákkal*, *böckökkel* volt díszítve. Ünnepi lábbeliként félmagas sarkú, gyönggyel lefogott szalagcsokorral ékesített, fekete vagy sötétkék fűzős bársony félcipőt, vagy bőrből készült, színes fonallal kivart *brunel* cipőt hordtak. Később fekete lakkcipő lett a divat.

Otthoni viseletként általánosan használták a fekete alapszínű, elől főként rózsás mintával cifrázott *tutyikat*, kötött papucsokat. Ezeket az idősebb asszonyok gyakran még napjainkban is viselik.

Dr. Sipos Imre

Törökkoppányi pille

KÖNYVAJÁNLÁS

Sipos Imre S.J.P.
AZ ÖNZETLENSÉG ÖRÖME
Az altruizmus természetrajza

Szent János Apostolról és Remete Szent Pálról Nevezett Szerzetes közösségünk újabb könyv kiadásának felvállalásával szeretné ráirányítani a figyelmet az önzetlenség (altruizmus) jelenségére, értékeire. Gondolkodásra serkentő mű Imre atya írása, ezért nem is várjuk, hogy bestseller legyen. De az Istent kereső embereknek lelket erősítő olvasmány, ezért őszinte szívvel ajánlom püspök atyánkkal együtt én is mindenkinek.

Önző, pénzcentrikus világunkban kevesen értik meg, ha valaki saját érdekeit mellőzve másokért él. Az individualizáció tombolásának vagyunk tanúi: szinte mindenki nagyra tör körülöttünk, különbnek tartja magát társainál. Személyes kapcsolatok sérülnek ezért, az énközpontú viselkedés egyenes következménye az elszigetelődés, a magány. Telnek a pszichológiai, a depresszió világméretű népbetegséggé vált.

Figyeljünk oda: nem szükséges, hogy így legyen!

A végtelenre nyitott ember nem hordozza önmagában élete célját. Nem roskadhatunk bele egoizmusunkba!

Az állatvilágot, biológiát szeretők rácsodálkozhatnak, hogy az evolúció során hogyan nyilvánul meg már évmilliók óta egy csendes, altruista irány, ami emberre válásunk előfeltételének bizonyult.

A leglényegesebb dolgok az utolsó fejezetekben tárulnak fel. Amikor tájékozódási horizontunkat a hit kitágítja, már nem keressük görcsösen embertársaink fizetségét önzetlen segítségnyújtásunkkor.

Hittel szemlélve a világmindenséget, a folyamatok iránya, a dolgok mélysége is feltárul, ami felett oly sokan átsiklanak manapság. „Hiszek, hogy értek” – írta Szent Ágoston a 4. században. Erre a hívő keresésre szólít fel bennünket a könyv.

A nagy összefüggések megértése megszüli a reményt is, hogy fontosak vagyunk valamennyien annak a Szemközti-Valóságnak, aki eredete és célja mindennek. Ő nemcsak átfogja a világmindenséget, de annyira szeret, hogy közénk jött, példát adott a helyes életre, sőt életét is feláldozta értünk.

(A könyv beszerezhető templomainkban és a miklósi szerzetesházunk címén)

Galbavy Jenő József
S.J.P. prior

MAGVETÉS

Szent János Apostolról és Remete Szent Pálról Nevezett Közösség időszakos lapja: S.J.P. szerzetesház 8669 Miklósi, Petőfi u. 49. Szerkesztik: **Dr. Sipos Imre atya** és **Galbavy Jenő József prior atya**. Alapította: † **T. Flink Kornél**. Komputertipográfia: **Szurmay László**. Készült: FliSzu-val. Nyomás: **MIKROPRINT 2005. Kft.**, Veszprém. Kiadja: **Fné. Horváth Zsuzsanna** Lap- és Könyvkiadó, 8174 Balatonkenese, Csokonai út IV/2. Tel.: 06-70/336-6218.

ANYAKÖNYVI HÍREK 2005. IV. negyedév

KERESZTELÉSEK

Törökkoppányi plébánia területén: Varga György és Szabó Andrea fia, Márk (nov. 20. – Törökkoppány),

Miklósi plébánia területén: Gerbovits Béla és Steinbacher Angéla leánya, Petra Dorka (dec. 11. – Miklósi) a keresztség szentségében részesült.

ESKÜVŐ

Miklósi plébánia területén: Hranyczka László és Hargitai Diána (dec. 17. Zics) szentségi házasságban ígértek egymásnak örök hűséget falujuk templomában.

HALÁLOZÁS

(Zárójelben a temetés helye olvasható)

Törökkoppányi plébánia területén: özv. Czigner Jánosné szül. Árvai Mária (86 é. – nov. 27.) (Törökkoppány); Lichtenberger Mátyás (72 é. – nov. 28.) (Szorosad); Jakab István (78 é. – dec. 6.) (Szorosad),

Miklósi plébánia területén: Jakab Vendel (83 é. – okt. 24.) (Somogyegres); Kult Béla (72 é. – okt. 27.) (Miklósi); özv. Horgos Jánosné szül. Kristóf Klára (74 é. nov. 14.) (Somogyegres); Diósi Ernő (79 é. – dec. 4.) (Somogyegres); özv. Kersák Györgyné szül. Zvekán Ilona (60 é. – dec. 10.) (Zics),

Kapolyi plébánia területén: Szipli Károly (75 é. – okt. 10.) (Pusztaszemes); özv. Boda Józsefné szül. Szaklajda Mária (92 é. okt. 13.) (Pusztaszemes); özv. Váci Jánosné szül. Szipli Magdolna (80 é. – dec. 1.) (Pusztaszemes); Szárszói Károlyné sz. Illés Mária (79 é. – dec. 13.) (Kapoly); Bogdán Gergő (1 nap – dec. 18.) (Kapoly) elhunyt.

Fagylaltosok

Hittanórákon előkerülő, korábban ismeretlen nevek, bibliai fogalmak a gyermeki fantáziát újra és újra elkápráztató képtársításokra készítik, amin aztán nemcsak a hitoktató mosolyog, hanem az egész osztály kacagni kezd. Íme a legutóbbi, kapolyi „termés”.

Jézusnak a helyes imádságról szóló példabeszédéről tanultunk. Egyszerre imádkozott a templomban egy farizeus és egy vámos. Az önmagával eltelt farizeus csupán öntömjenező dicsékvést tárt az Úr elé, míg a bűnös vámos mélyen bánta gyarlóságait. Mindenki megértette, melyiküknek hallgattatott meg az imádsága.

Házi feladatként azt adtam, hogy rajzolják le a gyerekek a történetet. Először nem érttem az egyik kislány művét. A vámos ott van hátul – ezzel nincs baj. De mit keres itt balra a pult mögött ez a három ember? Fölöttük a tábla: Fagylalt.

Miért atya, a fagylaltosok is ott voltak a templomban, nem?

Imre atya